

Mickey Spillane
Eu, juriul
Titlu original: *I, the Jury*

We know
books

Copyright © 1947, 1975 by MICKEY SPILLANE

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2021 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPILLANE, MICKEY

Eu, juriul / Mickey Spillane ; trad. din lb. engleză de
Horia Nicola Ursu. - București : Crime Scene Press, 2021
ISBN 978-606-8959-80-1

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: OANA STROE

Tehnoredactor: SIMONA PEDA

Bun de tipar: septembrie 2021

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

MICKEY SPILLANE

EU, JURIUL

traducere din limba engleză
de Horia Nicola Ursu

CRIME
SCENE
PRESS
2021

Mickey Spillane (1918-2006) a fost un scriitor american ale cărui romane s-au bucurat de un succes răsunător (peste 225 de milioane de exemplare vândute în toată lumea).

A luptat în Al Doilea Război Mondial, perioadă în care a fost pilot de avion de vânătoare și instructor de zbor.

Spillane și-a început cariera scriind reviste de benzi desenate, concepând aventuri pentru Captain Marvel, Superman, Batman și Captain America.

A scris primul său roman, *Eu, juriul*, în 1945, în doar 19 zile. A fost foarte bine primit de public.

În 1983, Private Eye Writers of America i-au decernat premiul pentru întreaga carieră, iar în 1995 Spillane a primit Edgar Allan Poe Grand Master Award.

CAPITOLUL 1

Mi-am scuturat pălăria de picăturile de ploaie și am pășit în încăpere. Nimeni n-a scos vreun cuvânt. S-au dat la o parte, politicoși, și le-am simțit privirile ațintite asupra mea. Pat Chambers se afla în dreptul ușii dormitorului, încercînd să o susțină pe Myrna. Trupul fetei era zgîlțuit de hohote de plîns. M-am apropiat și-am luat-o în brațe.

– Ușurel, fetiță, i-am spus. Haide, întinde-te puțin.

Am condus-o spre o canapea aflată lîngă peretele opus și am îndemnat-o să se așeze. Era într-un hal fără de hal. Unul dintre polițiștii în uniformă i-a adus o pernă, iar fata s-a întins, sleită de puteri.

Pat mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a arătat spre dormitor.

– Mike, mi-a zis, acolo e.

Acolo. Cuvîntul ăsta m-a izbit cu forța unui pumn. *Acolo* se afla cel mai bun prieten al meu, întins pe podea, mort. Un cadavru. Acum îi pot spune așa. Ieri, însă, fusese Jack Williams, omul cu care, vreme de doi ani, în război, împărțisem mlaștina împuțită a junglei. Jack, cel care se jurase că și-ar fi dat mîna dreaptă pentru prietenul său, iar apoi chiar asta făcuse, împiedicînd un blestemat de japonez să mă despi-

ce în două. Baioneta acestuia se oprise în bicepsul lui Jack, iar brațul îi fusese, în cele din urmă, amputat.

Fără vreun cuvânt, Pat mă lăsă să dezvălesc cadavrul și să-i ating fața rece. Pentru prima oară în viață, am simțit că-mi venea să izbucnesc în plîns.

– Unde-a încasat-o, Pat?

– În burtă. Mai bine să nu te uiți. Ucigașul a folosit un pistol de patruzeci și cinci cu țeava tăiată și a tras de-aproape.

În ciuda sfatului primit, am ridicat cearșaful și mi-am stăpînit cu greu o înjurătură. Jack purta doar un șort, iar singura lui mînă era încă încheștată pe pîntece, în agonie. Glonțul intrase curat, dar la ieșire lăsase în urmă o gaură în care-ar fi putut intra cu ușurință un pumn strîns.

Am acoperit la loc cadavrul, cît am putut de delicat, și m-am ridicat. Nu era prea greu de ghicit cum se întîmplaseră lucrurile. O dîră de sînge ducea de la noptieră pînă-n locul unde zăcea brațul artificial al lui Jack. Sub trupul prietenului meu, covorașul era șifonat și răsucit. Jack încercase să se tîrască folosindu-se de unicul său braț, dar nu reușise să ajungă acolo unde își dorea.

Revolverul lui de polițist, aflat în toc, era atîrnat de spătarul fotoliului-balansoar. La acesta încercase să ajungă. Deși tocmai încasase un glonte în burtă, refuzase să se dea bătut.

Am arătat spre balansoar, pe care greutatea armei calibrul 38 îl dezechilibra.

– Ai mutat cumva din loc fotoliul ăla, Pat?

– Nu, de ce?

– Fiindcă ăla nu e locul lui. Nu-ți dai seama?

Pat mă privi, nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– Fotoliul ăla era de obicei acolo, lîngă pat. Am fost pe-aici îndeajuns de des încît să-mi amintesc măcar atîta. După ce ucigașul l-a împușcat pe Jack, el a încercat să ajungă la balansoar. Dar ucigașul n-a plecat imediat după ce-a tras. A rămas pe loc și l-a privit pe Jack zvîrcolindu-se de durere în timp ce încerca zadarnic să ajungă la armă. Poate c-ar fi reușit, dar ucigașul a mutat-o din loc. Cel mai probabil, ticălosul a rămas în dreptul ușii, rîzînd de Jack, care-și dădea sufletul. A tras de fotoliu centimetru cu centimetru, tot mai departe, pînă cînd Jack a renunțat. Altfel spus, a torturat, doar ca să se amuze, un om în agonie. N-a fost un omor oarecare, Pat. A fost o crimă săvîrșită cu sînge rece, cu premeditare. Iar eu am să pun mîna pe cel care-a făcut asta.

– Deci te bagi în chestia asta, Mike?

– Bineînțeles. Te așteptai la altceva?

– Va trebui să o iei ușor.

– Nu, Pat. Va trebui să ne mișcăm repede. De acum înainte, va fi ca o cursă contra-cronometru. Vreau să-l prind chiar eu. Vom lucra împreună, ca de obicei, dar la sfîrșitul cursei am să apăs pe trăgaci.

– Nu, Mike. Știi prea bine că nu se poate așa.

– E-n regulă, Pat, i-am spus. Tu ai o treabă de făcut, eu o am pe a mea, fiecare cu regulile lui. Jack a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Am luptat împreună și am supraviețuit. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-ți imaginezi că am să-i îngădui criminalului să aibă parte de un proces lung și plictisitor?! Știi foarte bine cum merg lucrurile astea! Ticăloșii își iau cel mai bun avocat cu puțință și se-alege praful de tot procesul pînă într-atît încît la

final ajung să devină eroi. Morții nu se pot apăra, nu pot spune cum s-a întâmplat. Cum ar putea Jack să explice juriului ce-a simțit când gloanțele dum-dum îi sfîșiau măruntaiele? Nimeni dintre jurați n-are idee ce-nseamnă să îți rîdă-n față propriul criminal. O singură mîină. La naiba, ce înseamnă asta? C-a fost decorat cu Purple Heart. Dar oare vreunul dintre jurați va ști ce-nseamnă să te tîrăști doar cu mîina aia și măruntaiele pline de sînge, mîinat de furia de-a fi fost împușcat, ultimul gînd fiindu-ți să ajungi cu orice preț la armă? La naiba, nici vorbă de așa ceva. Jurații sînt detașați și imparțiali așa cum trebuie să fie, în vreme ce vreun avocat mucos le va stoarce lacrimi explicîndu-le cum clientul său a avut un moment de nebunie cînd a apăsât pe trăgaci, ori poate c-a acționat în legitimă apărare. Prea bine. Legea-i lege. Dar de data asta legea am să fiu eu și nu-mi trece prin cap să rămîn detașat și imparțial. Am să-mi amintesc fiecare lucru pe care l-am văzut azi, aici.

M-am apropiat și l-am apucat de gulerul impermeabilului.

— Încă ceva, Pat. Vreau să ții minte fiecare cuvîntel pe care-l voi spune și vreau să repeți tuturor celor pe care-i cunoști. Și să le-o spui rîspicat, fiindcă vorbesc cît se poate de serios. Sînt zece mii de indivizi care mă urăsc, iar tu știi asta. Mă urăsc fiindcă știu că, dacă îmi stau în cale, am să-i rezolv imediat, cu un glonte-n scăfîrlie. Am făcut asta și nu voi ezita să o fac din nou.

Se adunase atîta ură-n mine, încît simțeam că am să explodez. Am plecat privirea spre ce mai rămăsese din prietenul meu. Ar fi meritat să rostesc o rugăciune, dar era prea multă furie în mine.

— Ești mort, Jack. Nu mă mai poți auzi. Sau poate că m-auzi. Sper să fie așa. Știi că mă țin de cuvînt, pînă la moarte. Am să pun mîina pe păduchele care te-a ucis. Nu va sfîrși pe scaunul electric și nici nu va atîrna în ștreang. Va muri exact cum ai murit și tu, cu un glonte de 45 în măruntaie, ceva mai jos de buric. N-are importanță cine e, Jack, am să pun mîina pe el. Ține minte, oricine-ar fi. Ți-o jur.

Am ridicat privirea, iar Pat mă privea ciudat, clătinînd din cap. Știam ce e mintea lui.

— Las-o mai moale, Mike. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa orbit de furie! Te cunosc prea bine. O să-i împuști pe toți cei implicați, oricît de puțin, în afacerea asta, iar apoi o să te-nfunzi într-un bucluc din care n-o să mai scapi în veci.

— Sînt calm, Pat, n-are rost să-ți faci griji. De-acum înainte, singurul meu scop e ucigașul. Tu ești polițist, Pat. Ești legat de mîini și de picioare de regulile și legile tale. Ai un superior... Eu, în schimb, sînt singur. Dacă vreau, pot să iau pe oricine la poceală și nimeni nu-mi poate face nimic. N-o să mă dea nimeni afară din slujbă. E drept, nici n-o să facă nimeni prea mare tam-tam dacă o să fiu eu însumi împușcat, dar cîtă vreme am o licență de detectiv care-mi permite să port armă, ticăloșii o să se teamă de mine. Cînd urăsc, nu mă-ncurc, Pat. Cînd am să-i dau de urmă celui ce-a făcut asta, își va dori să nu se fi născut. Într-o bună zi, curînd, voi avea arma-n mîină și ucigașul va fi în fața mea. Am să-l privesc drept în ochi și am să-i trag un glonte-n burtă. Iar cînd se va zvîrcoli în ghearele morții, pe podea, s-ar putea să-i sparg dinții cu o lovitură de picior. Tu n-ai putea să faci asta, ești căpitan la brigada Omoruri și trebuie să urmezi legea. Poate că ucigașul ar sfîrși pe scaunul electric, iar

tu ai fi mulțumit de asta. Însă eu nu m-aș putea mulțumi doar cu atât. E simplu: ucigașul va sfîrși exact cum a sfîrșit-o și Jack.

Nu mai rămăsese nimic de zis. Grimasa de pe chipul lui Pat și fălcile lui încheștate mi-au dat de înțeles că nu intenționa să mă convingă să mă răzgîndesc. Tot ce putea să spere era să mi-o ia înainte și să păstreze avansul. Am ieșit împreună din încăpere. Oamenii legistului tocmai sosiseră și se pregăteau să ridice cadavrul.

Nu voiam ca Myrna să fie nevoită să asiste la asta. M-am așezat lângă ea pe canapea, iar ea s-a rezemat de umărul meu, ca să plîngă în voie. În felul ăsta am reușit să o feresc de imaginea logodnicului ei care era cărat afară pe o targă din răchită împletită. Myrna era o fată bună. Cu patru ani în urmă, pe cînd încă mai era în poliție, Jack o prinsese la timp, cînd încerca să se sinucidă aruncîndu-se de pe Brooklyn Bridge. Pe-atunci, fata era o epavă. Drogurile îi făcuseră praf nervii. Jack o luase acasă și-i plătise tratamentul la dezintoxicare pînă cînd ea își revenise. Pentru amîndoi, fusese o poveste de dragoste care evoluase frumos. Dacă n-ar fi fost războiul, ar fi fost de multă vreme căsătoriți.

Cînd Jack s-a întors de pe front cu o mîină lipsă, ea s-a purtat firesc, de parcă nici n-ar fi fost mutilat. Îl iubise înainte, avea să-l iubească și de-atunci încolo la fel de mult. El nu mai putea să lucreze în poliție, dar inima îi rămăsese la meseria lui. Jack încercase s-o convingă să renunțe la slujbă, dar pînă la urmă reușise ea să-l convingă să mai lucreze pînă cînd el avea să-și regăsească un rost. Unui bărbat cu o singură mîină nu-i era deloc ușor să-și găsească un loc de muncă, dar Jack avea mulți prieteni dornici să-l ajute.

În scurt timp, a devenit angajatul unei companii de asigurări, în cadrul echipei de investigații. Tot un soi de muncă de poliție, pentru că Jack n-ar fi conceput să facă altceva. Din acel moment, și-au văzut de viață, fericiți. Urmau să se căsătorească. Acum, însă...

Pat mă bătu pe umăr.

– Am chemat o mașină, s-o ducă acasă. E jos, așteaptă.

M-am ridicat și am luat-o de mîină.

– Haide, fetițo. Nu mai e nimic de făcut aici. Să mergem.

Ea nu-mi răspunse, dar se ridică și, fără vreun cuvînt, se lăsă condusă afară de către unul dintre poliștii în uniformă.

M-am întors către Pat.

– De unde începem? l-am întrebat.

– Ei bine, am să-ți spun tot ce am reușit să aflui pînă acum, iar tu ai să vezi ce mai poți adăuga. Tu și Jack erați prieteni apropiați. S-ar putea să știi anumite lucruri care să ne completeze povestea și să ne ajute să înțelegem cîte ceva.

În sinea mea, m-am întrebat dacă ar fi putut exista ceva ce să fi știut doar eu. Jack era un tip de treabă, în asemenea măsură încît nu avea cum să-și facă dușmani, nici măcar pe cînd lucra la poliție. După întoarcerea din război, munca la compania de asigurări fusese mai degrabă una de rutină. Cu toate astea, era posibil ca acolo să fie ascuns vreun indiciu.

– Jack a dat o petrecere noaptea trecută, a continuat Pat. Nimic simandicos, se pare.

– Știu, l-am întrerupt. M-a sunat ca să mă invite, dar eram prea obosit, m-am culcat devreme. Din cîte

știu, au fost doar câțiva prieteni pe care-i știa dinainte de război.

– Așa e. Myrna ne-a dat numele lor. Băieții mei îi verifică acum.

– Cine a găsit cadavrul? am vrut să aflu.

– Myrna l-a descoperit. Azi urma să plece împreună cu Jack la țară, să găsească un loc în care să-și ridice o cabană. A ajuns aici la opt dimineața, poate puțin mai târziu. Când a văzut că Jack nu-i răspunde, s-a alarmat. În ultima vreme, el avusese probleme cu brațul și s-a gândit că ar fi putut fi asta cauza. L-a chemat pe administrator. Acesta o cunoștea, așa că i-a deschis. Când ea a început să țipe, administratorul s-a întors în fugă și ne-a chemat. Am reușit să scot de la ea povestea cu petrecerea, apoi a cedat cu totul. Atunci te-am sunat.

– La ce oră a fost împușcat?

– Medicul legist spunea că s-a întâmplat cu aproximativ cinci ore înainte ca eu să fi ajuns aici. Așadar, pe la trei și un sfert, azi-noapte. Când o să avem raportul complet al autopsiei s-ar putea să știm ceva mai exact.

– A auzit careva împușcătura?

– Nu. Cel mai probabil s-a folosit o armă cu amortizor.

– Chiar și cu amortizor, un pistol de calibrul 45 face un zgomot destul de puternic.

– Știu, dar la ora aceea tocmai se desfășura o petrecere, la capătul culoarului. Nu era suficientă gălăgie cât să stârnească plângeri, dar se pare c-a fost de-ajuns cât să acopere zgomotul venit de-aici.

– Ce știm despre cei care-au fost în apartament?

Pat își vîrî mîna în buzunar și scoase de-acolo un carnețel. Rupse o pagină și mi-o întinse.

– Asta e lista pe care mi-a dat-o Myrna. Aseară ea a sosit prima, la opt și jumătate. A jucat rolul gazdei, le-a deschis ușa și i-a întâmpinat pe oaspeți. Cel din urmă a sosit pe la unsprezece. Și-au petrecut seara bînd cîte ceva, nu prea mult, și dansînd. Au plecat toți deodată, în grup, în jurul orei unu.

M-am uitat pe lista de nume primită de la Pat. Pe cîțiva îi cunoșteam destul de bine, în vreme ce pe alți doi îi știam doar din spusele lui Pat, căci nu-i întîlnisem niciodată.

– Unde s-au dus oaspeții după petrecere, Pat?

– Au plecat cu două mașini. Cea cu care a plecat Myrna îi aparține lui Hal Kines. Au plecat spre Westchester și au lăsat-o pe Myrna acasă, le era în drum. Despre ceilalți n-am aflat încă nimic.

O vreme am tăcut amîndoi, apoi Pat m-a întrebat:

– Care crezi c-a fost mobilul crimei, Mike?

Am clătinat din cap.

– Deocamdată nu-mi dau seama care-ar fi putut fi. Dar o să aflu. Jack n-a fost ucis degeaba. Aș putea să pun pariu că e vorba de ceva mare, orice-ar fi fost la mijloc. Sînt o grămadă de chestii care nu se potrivesc în cazul ăsta. Tu ai vreo idee?

– Ți-am spus deja tot ce știu, Mike. Speram că ai putea tu să-mi dai niște răspunsuri.

Am rînjit, dar nu încercam să par amuzant.

– Deocamdată n-am nici un răspuns să-ți dau. Deocamdată. Dar o să vină și ele și o să ți le comunic și ție, dar numai în timp ce lucrez la pasul următor.

– Să știi că polițiștii nu-s tocmai grei de cap. Sîntem capabili să găsim și singuri răspunsurile.

– Da, dar nu ca mine. De-aia te-ai grăbit să mă suni. Poți să pui lucrurile cap la cap la fel de repede ca mine, dar nu ai posibilitatea să faci treburile